

NOVÝ

BONZÁK

December 2012

Mílniky v živote školy
20 rokov spolu
Spomienky bývalých študentov
História

Celá redakcia Bonzák
Vám želá pokojné a
veselé Vianoce
a šťastný Nový rok. ;)

OBSAH

Strany venované 20. výročiu - strana 4 -10

Udalosti v našej škole - strana 11-17

IUVENTA Slovenský inštitút mládeže- strana 18-19

Zdravie nadovšetko - strana 20-21

Vieš sa správať? - strana 22

Vlastná tvorba - strana 23-25

Sudoku, tajničky, vtipy - strana 25-27

**VIAC NA
GYMMI.SK**

Na začiatok

Som rada, že môžem prehovoriť v úvodných riadkoch pamätnice. Pohľady späť sú mnohokrát zložité, niekedy možno emotívne.

V živote človeka dvadsať rokov neznamená veľa. Dvadsať rokov existencie školy je však významným medzníkom. Je dostatočným dôvodom na to, aby sme sa obzreli späť. Do minulosti. Do jej začiatkov.

Preto sa obzerám za usilovnou a mnohokrát mravenčou prácou našich pedagógov, bývalých i súčasných študentov, za ich úspechmi, niekedy možno aj prehrami.

Z hľadiska dvadsaťročnej histórie bol pre našu školu významným medzníkom rok 1994, v ktorom bolo naše gymnázium zo Stredného

odborného učilišťa strojárskeho na Močarianskej ulici delimitované na SPŠ na Ulici Ľ. Štúra 26, a tiež rok 2007, ktorý znamenal personálne a majetkové osamostatnenie sa gymnázia, ktoré v súčasnosti poskytuje vzdelávanie pre žiakov štvorročného a osemročného štúdia a štvorročného štúdia pre žiakov so všeobecným intelektovým nadaním.

Obzerám sa späť. Spomínam na neľahké začiatky spojené s určitou skepsou a nedôverou verejnosti voči novovznikajúcemu gymnáziu. No aj storočné školy niekedy začínali a každá tradícia má svoj začiatok. Preto ma nesmierne teší, že naša škola dokázala obstať v konkurenčnom boji a že sa za dvadsať rokov svojej existencie etablovala na školu prosperujúcu, postavenú na pevných základoch, ktorá vychovala mnoho schopných a úspešných ľudí.

S úctou spomínam a moje poďakovanie patrí predchádzajúcim riaditeľom, ktorí sa zaslúžili o vznik gymnázia a ktorí svojím osobným príkladom a ľudským prístupom vytvorili v škole neopakovateľnú atmosféru a starali sa tak o zamestnancov školy, ako aj o výchovu mladých ľudí.

Moje poďakovanie patrí tiež všetkým bývalým aj súčasným pedagogickým i ostatným zamestnancom školy, ktorí sa s plnou zodpovednosťou starali a starajú o výchovu im zverených žiakov.

Do ďalších desaťročí želám našej škole predovšetkým múdrych, trpezlivých, veľkodušných a kreatívnych učiteľov i ostatných zamestnancov školy, želám jej horlivých, nadaných a talentovaných študentov.

Ak títo mladí ľudia dokážu v praxi zmysluplne uplatňovať svoje teoretické vedomosti, potom nemám obavu o budúcnosť a dobré meno nášho gymnázia aj v ďalších desaťročiach.

Míľniky v živote školy

Gymnázium, Ľ. Štúra 26, Michalovce bolo založené zriaďovacou listinou k 1.9.1992. Jeho počiatky sú spojené s SOU strojárskym na Močarianskej ulici č.1 v Michalovciach. Vtedajšie vedenie školy vychádzalo zo zložitej situácie, do ktorej sa dostávali učilištia v dôsledku zásadných politických a ekonomických zmien. Došlo k poklesu záujmu podnikov o učňovský dorast a stúpala záujem o gymnaziálne štúdium. Preto sa vedenie školy rozhodlo požiadať ministerstvo školstva o zriadenie nového gymnázia v Michalovciach. Jeho vznik podporili aj mestské orgány a rodičovská verejnosť, takže nič nebránilo tomu, aby v našom meste uzrelo svetlo sveta ďalšie gymnázium.

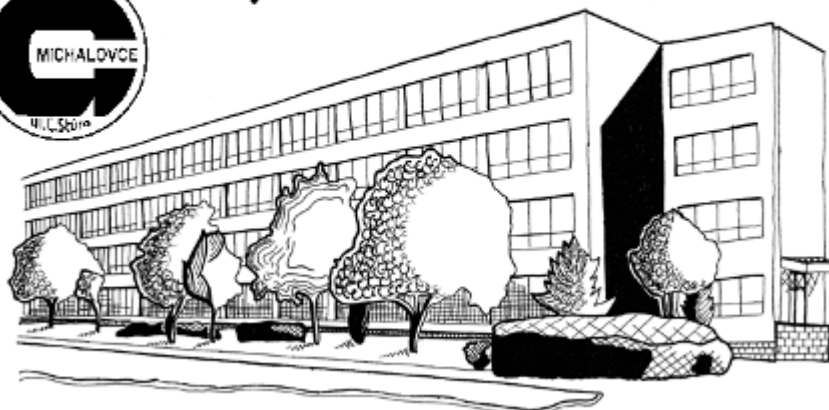
Dôležitým medzníkom bol rok 1994. Od 1.8.1994 bolo gymnázium z SOU strojárskeho delimitované do priestorov SPŠ na Ulici Ľ. Štúra 26 v Michalovciach. Na nové miesto pôsobenia prešli 3 triedy a k nim pribudli od septembra 1994 aj 2 triedy novoprijatých prvákov. Celkom bolo v školskom roku 1994/1995 na novej adrese otvorených 5 gymnaziálnych tried. Spolu so žiakmi prešli na nové pôsobisko aj siedmi učitelia.

Rastúci záujem verejnosti, rodičov i žiakov o osemročné gymnaziálne štúdium viedol vedenie školy k aktivite týmto smerom. Od 1.9.1999 boli do siete škôl zaradené študijné odbory osemročného gymnázia, jedna trieda so zameraním na matematiku a fyziku a jedna trieda so zameraním na cudzie jazyky. Od školského roka 2004/2005 bolo zameranie na matematiku a fyziku nahradené zameraním na informatiku. Hoci nové legislatívne úpravy zrušili tieto zamerania, vo vnútornej profilácii v podobe modulov pokračujú naďalej v osvedčenej podobe.

V snahe podchytiť talentovaných žiakov zo základných škôl dostala škola od zriaďovateľa súhlas od školského roka 2010/2011 zriadiť triedy pre žiakov so všeobecným intelektovým nadaním.

Keďže história školy nie je dlhá, takmer všetko z jej života má znaky súčasnosti. Je to predovšetkým neustála snaha o vytvorenie čo najlepších podmienok pre súčasných i budúcich žiakov, je to snaha zachytiť reformný proces a transformovať ho do nových vzdelávacích podmienok, je to každodenné borenie sa s otázkami a problémami, ktoré prinášajú nové dni. Ale je to aj radosť z úspechov, ktoré nám pripravujú naši žiaci. Je to dlhá cesta, po ktorej sa nedá ísť míľovými krokmi. Je to cesta, ktorá je dennodenne dláždená drobnými kamienkami. Výsledný obraz takto zloženej mozaiky sa ukáže až s odstupom času. Jeho nositeľmi budú tí, ktorým škola pomáhala otvárať brány poznania.

20. výročie založenia gymnázia

Naša škola

Tu sme začínali...

A tu sme dnes...

Dvadsať rokov preletelo s' ťa svetlo
Duší či osudov neúrekom sa tu stretlo
Naše nekonečno krásnych spomienok
Nikdy nevyhasne tento plamienok

Ulica nazvaná menom Štúra, veľikána
Uchováva budovu, v ktorej krásne sú rána
V živote v znamení vzdelania, vedomosti
Budeš víťazom mnohých okolností

Pre mnohých základ dneška vytvorila
Koľko osobností do života pripravila
Za pomoci profesorov neúnavných
Nesie odkaz z časov dávnych
Že vzdelanie nám základ dáva
Roky sa školou nesie táto správa
Podaná na študenta - myseľ otvorenú
Tak nepadne na pôdu znetvorenú

Od počiatku je naším miestom
Úcta tejto chvíle nebude len gestom
Domov tvorí, vytvára už roky
Dnes má svoj deň, deň pravej vďaky

Boli dlhé, nie vždy ľahké roky
No mladosťou ozývajú sa tu kroky
Ešte mnoho vedomostných míľ
Nech prekoná škola plná síl

Gymnázium ako jarný púčik mladé
Nikdy nenechalo žiadne srdce šedé
Krásnou cestou do budúcnosti smeruje
Jeho svet ho stále väčšou slávou ospevuje
Jeho svetom my sme, dôverní to známi
Vieme, za čo ďakujeme, čo všetko je za nami.

Z. Točená, VIII.J

Riaditelia školy

Ing. Jozef Marcin
1992 - 1994

Ing. Miloš Luterán
1994 - 2009

Mgr. Anna Osifová
od roku 2009

Zástupcovia riaditeľa školy

RNDr. Erika
Kočišová
1992 - 1994

Ing. Ján Kraus
1992 - 1994

RNDr. Martin
Hrozičnik
1994 - 2000

Ing. Juraj Belušák
1995 - 2003

Ing. Stanislav
Štefanisko
2003 - 2009

Mgr. Anna
Osifová
2000 - 2009

Ing. Ján Vančík
2006 - 2007

PaedDr. Mária
Vanšovská
od roku 2009

PhDr. Milan
Tomko
od roku 2009

RNDr. Róbert Pirč
od roku 2009

Zo spomienok bývalých študentov

O ľudoch a udalostiach, ktoré ma posunuli vpred

„Každý správny sloh sa skladá z troch častí: úvod, jadro, záver“, vtákali mi do hlavy, odkedy som začal v škole písať slohy. Dost' dlho mi trvalo, kým som pochopil, resp. niekto múdrejší mi vysvetlil, že to neplatí doslovne. Nečudo teda, že moje rané práce vyzerali po obsahovej stránke fádne: jednoliate bloky textu s troma odsekmi, napísané písmom, ktoré sa odvtedy, žiaľ, neustále zhoršuje. Ale staré školské pravidlo, úvod - jadro - záver, sa však ani zďaleka nevzťahuje len na sloh. Čím som starší, tým viac viem, že moji múdri učitelia hovorili v metaforách - hovorili o našom živote. Dnes chcem písať o úvode; nie o tom úplne ranom, ale o úvode, ktorý ma priviedol na cestu, po ktorej kráčam dnes. Verím, že jadro žijem práve teraz a záver nechávam otvorený, a možno radšej na niekoho iného.

„Gratulujem, si nad čiarou“, povedal mi Dušan Komanický, keď som sa s rodičmi v jedno májové poobedie prišiel pred školu pozrieť na výsledky prijímacích skúšok. Ľudí tam bolo dost', a našťastie viac s úsmevom na tvári ako s neistotou, čo budú robiť ďalší rok v základnej škole (v tom roku sa totiž znovu zaviedol deviaty ročník). Leto '97 prešlo veľmi rýchlo a začiatkom septembra som sa opäť ocitol tam, na Ulici Ľudovíta Štúra 26. V novom prostredí som sa cítil ako Robinson Crusoe na opustenom ostrove s menom 1.B_G. Všetci moji Piatkovia (rozumej spolužiaci zo základnej školy) boli v 1.A_G. Tento pocit trval asi týždeň, ale potom sa už nikdy nevrátil.

Všetko bolo iné: noví spolužiaci, noví učitelia, odlišné zvyklosti (doteraz napríklad nechápem, prečo sme mali takmer každú hodinu v inej triede; na druhej strane vtedy som vážil asi o 30 kíl menej, tak na tom pohybe asi niečo bolo). Ale na všetko sa dá zvyknúť a ja som nebol výnimka. Ani neviem ako, už som riešil matematickú olympiádu. Pani profesorka Dolínáková mi ponúkala účasť na olympiáde geografickej, pani profesorka Štecová na chemickej a k tomu asi o týždeň prišiel pán profesor Tomko, že by sa niečo dalo robiť aj v oblasti histórie. Pamätám si, že ma síce dôvera mojich učiteľov veľmi tešila, ale keďže som sa na základnej škole učil, že s Matejom Belom prišiel svet o posledného polyhistora, neodvážil som sa bojovať na viacerých frontoch. Ostal som radšej pri kráľovnej vied, čo doteraz neľutujem.

V triede nás bolo ako Čenkovej detí (37), čo bolo aj na vtedajšie pomery dost'. Pomerne skoro sa však u niektorých prebudil altruistický duch a tento vysoký počet sme dosiahli už len na konci roka a pri maturitách. Už si nepamätám ako, ale už na začiatku som sa stal predsedom triedy a ostal som ním až do konca. Odvtedy som už nikdy takú vysokú riadiacu funkciu nezastával a asi ani nebudem, lebo prirodzeným vodcom sa byť necítim.

Nielen vodcom, ale ani „technickým typom“, o čom som sa presvedčil už na prvej hodine predmetu IVT - informačná a výpočtová technika. Svet počítačov mi bol vzdialený až do druhého ročníka vysokej školy (a aj teraz mu len zdvorilo vykám), ale táto téma by sa dala spracovať vo forme niekoľkých samostatných zväzkov pamätí; na to tu určite nie je priestor. Pre ilustráciu však uvediem, že mi trvalo niekoľko rokov, kým som pochopil, aký je rozdiel medzi *Save* a *Save As*. Nemám čo dodať. Z dnešného pohľadu však veľmi kriticky hodnotím skutočnosť, že na strednej škole som sa k internetu vôbec nedostal (aj keď paralelná skupina z našej triedy ho používala). Tento hendikep na mne našťastie nezanechal žiadne trvalé následky (mnohí by so mnou asi nesúhlasili) a dnes sa na týchto spomienkach stále dobre bavím.

Na hodinách matematiky som však bol vo svojom živle: lineárne a kvadratické rovnice boli zaujímavé, ale keď som zistil, že kubická rovnica sa dá analyticky vyriešiť podľa Cardanových vzorcov, bol som v extáze. Keď som v treťom ročníku pri prezeraní učebnice zistil, že každé periodické číslo sa dá zapísať v tvare zlomku, bol som nadšený, ale to netrvalo dlho, lebo hneď na druhej strane mi ukázali, že podľa tejto logiky je 0.9 periodických vlastne 1. Nebol som poriadne zmätený len ja, ale aj Rudo Petrák, ktorý tiež prejavoval záľubu v takýchto matematických pikantériách. Nezasvätený čitateľ asi nerozumie, prečo sme s Rudom neveriacky krútili hlavami. Bolo to preto, lebo každému číslu na reálnej osi zodpovedá jeden bod a uvedené čísla sú, aspoň tak to stále chápem, dva rôzne body. Ako vidíte, ani dnes v tom nemám jasno a stále ostávam v úžase, čo všetko matematika dokáže. Matematiku som mal rád aj preto, lebo som na jej hodinách stále cítil podporu triednej profesorky Terézie Rakovskej. Som rád, že ma zapojila do matematickej olympiády, dala do pozornosti matematický korešpondenčný seminár Maks (koľko mi ten priniesol potešenia a výhru v podobe privesku na kľúče), či motivovala viacerých z triedy, aby sa zúčastnili medzinárodnej súťaže Matematický Klokán.

Materinskú reč síce milujem, ale vrúcnu láskou k nej som zahorel až oveľa neskôr, paradoxne, pri štúdiu angličtiny. Literárna veda a diktáty však nikdy nepatrili k mojim obľúbeným činnostiam na hodinách slovenčiny. Potreboval som dozrieť. Chcelo to istý čas, aby som sa raz ráno zobudil a konečne dostal cit pre to, kedy písať tvrdé a mäkké i, kedy dať správne čiarku, a aby som raz a navždy pochopil tú čerešničku na torte slovenskej gramatiky: v lokáli jednotného čísla pri neživotných podstatných menách mužského rodu zakončených na l, píšeme na konci mäkké i, t.j., napr. o tuneli, o hoteli.

Ako stále v živote, aj na slovenčine som mal šťastie na ľudí. Pani profesorka Mária Vegsová nás hodnotila holisticky, za čo som jej vďačný. Mimochodom, ona bola prvá, ktorá ma za môj sloh pochválila, keď mi povedala, že môj (štvorstranový) opis osoby „...by obstál aj ako krátka poviedka“. Vtedy som si ani nepomyslel, že písanie (aj keď iného druhu) sa stane súčasťou môjho života. Na gymnázium som prišiel so základmi nemčiny, ale angličtina bola rečou kmeňa, ktorý mi bol veľmi (a naddlho) vzdialený. Angličtinu som sa začal učiť v štrnástich rokoch a celý prvý ročník som bol stratený, čím sa pani profesorke Anne Pirčákovej ospravedlňujem. V druhom ročníku ma k stene pritlačila pani profesorka Anna Feteriková, ktorej úprimne ďakujem za to, že vo mne nakopla niečo, čo ma hnalo dopredu dlhé roky. V treťom ročníku ma veľa naučila pani profesorka Anna Gožová a vo štvrtom mi dych vyrazila pani profesorka Valéria Pirkovská, ktorá povedala: „V Prešove na Plzenskej robia štátne jazykové skúšky. Prihlás sa. Urobíš to“. Slovo sa stalo skutkom a týždeň po maturitách som v ruke držal vysvedčenie zo všeobecnej štátnej jazykovej skúšky z angličtiny. Malý zázrak a americký sen v jednom (vtedy som nevedel, že ten veľký začnem snívať o sedem rokov neskôr). Ani si nechcem pomyslieť, kde by som teraz bol, keby som na gymnáziu nebol spadol na výrobný pás týchto štyroch angličtinárov. Vďaka vám!

Dejepisára profesora Milana Tomka som si obľúbil hneď na začiatku. Nielen preto, že história ma stále zaujímala, ale aj preto, že sa s ním dobre diskutovalo (a stále diskutuje) aj o rôznych iných spoločenských témach. Sympatizoval som s jeho názormi. Nepamätám si, kedy by na mňa a Vlast'a Ratvaja nemal čas. Keď sa obzriem späť, vidím len málo ľudí, s ktorými keď diskutujem, tak ich vlastne radšej viac počúvam, ako presadzujem svoj názor. Milan Tomko je určite jedným z nich.

Nie je možné na týchto pár riadkoch spomenúť všetkých, ktorých som mal to šťastie poznať počas štyroch krásnych rokov na našom gymnáziu. Tí, ktorých nemenujem, nech mi, prosím, odpustia. Nedá mi však nepoďakovať sa pani profesorke Zuzane Tkáčovej, ktorá asi kvôli mne problémy s nízkym tlakom na hodinách biológie nikdy nezažila, a rovnako nespomenúť si na profesora Zoltána Szaba, ktorý skoro pochopil, že zo mňa športovec nikdy nebude (aj keď teraz by sa mi to zišlo). Veľmi milé spomienky mám na upratovačky, s ktorými som si stále mal čo povedať, na moje drahé kuchárky a pani vedúcu stravovne, s ktorými som mal nadštandardné vzťahy.

Úvod je napísaný, ale nie je to jednoliaty celok; má veľa odsekov a každý odsek má svoj jedinečný obsah. Kedy som začal písať jadro, neviem, ale asi pred pár rokmi, keď som skončil vysokú školu. Aj tu už mám zopár súvetí napísaných. Počas tých rokov som sa však naučil, že text nie je nikdy dokončený a stále na ňom treba pracovať. To znamená, čítať ho stále dookola, a to od úvodu. Veľmi si preto vážim pozvanie vedenia gymnázia, aby som aj ja prispel do pamätnice školy. Musel som si totiž prejsť môj úvod ešte raz a bolo to veľmi príjemné čítanie.

Dušan Drábik

Ithaca, NY, 25. apríl, 2012

Dušan Drábik je poľnohospodársky a environmentálny ekonóm. V roku 2006 získal titul Ing. a v roku 2009 titul PhD. na Fakulte ekonomiky a manažmentu Slovenskej poľnohospodárskej univerzity v Nitre. V súčasnosti študuje na Dyson School of Applied Economics and Management, Cornell University v USA, kde sa venuje výskumom ekonomiky biopalív. Dušan je autorom viacerých článkov publikovaných v zahraničných vedeckých časopisoch, sporadicky píše komentáre do hlavných denníkov na Slovensku.

Spomienky

Moje prvé spomienky na gymnázium sú z obdobia pred desiatimi rokmi, keď som sa bezprostredne po ukončení základnej školy dozvedel, že vďaka dobrým výsledkom počas dovtedajšieho štúdia ma prijali na obe michalovské gymnáziá. Stál som teda pred neľahkou voľbou, no napokon som sa rozhodol nastúpiť na Gymnázium na Ul. Ľ. Štúra a musím zdôrazniť, že som doposiaľ o správnosti tohto rozhodnutia nikdy nezapochyboval.

V tom čase bolo gymnázium ešte spojené so strednou priemyselnou školou a v každom ročníku boli dve gymnaziálne triedy – označené Ag a Bg. Začiatok školského roka prebiehal stále formou slávnostného otvorenia na školskom dvore a ako nováčik som vtedy ešte netušil, ktorí z okolostojacich študentov budú mojimi spolužiakmi. Po oficiálnych ceremóniách si nás vyzdvihla naša prvá triedna prof. Balogová (po nej sme totiž mali ešte ďalšie dve triedne profesorky – prof. Kostovčikovú a prof. Čanovú) a začali sme sa postupne so spolužiakmi spoznávať. Povedali nám, že my budeme „Bg-čka“. Podstatnejšie však bolo zistenie, kde sa nachádza naša kmeňová trieda. Tu treba spomenúť, že budova školy bola rozdelená do viacerých blokov označených rôznymi písmenami abecedy. Jedna z týchto častí budovy mala označenie „F“ a predstavovala pôvodne pracovné dielne, ktoré boli prestavané na gymnaziálne učebne. A práve tam, na „F - ku“, sa nachádzala naša prvá kmeňová trieda. Miestnosť to bola celkom zaujímavá najmä tým, že v stropke približne nad miestom, kde som sedával ja, bola akási diera prekrytá len niečím, čo zdola z lavice vyzeralo ako kus polystyrénu. Pochopiteľne, v zime tam bola poriadna „kosa“ a občas nám aj trochu zasnežilo. V triede sme to vnímali ako zaujímavú atrakciu a vlastne sme sa celkom dobre bavili na tom, že počas vyučovania máme oblečené vetrovky a rukavice. Pravdepodobne to mala byť akási príprava na „lyžiarak“, ktorý sa pravidelne organizoval pre študentov prvého ročníka. Zúčastnila sa ho väčšina našej triedy a bol to naozaj vydarený výlet. Pamätám si prvý zjazd z malého kopčeka, podľa ktorého sa mali odhadnúť naše lyžiarske schopnosti a na základe ktorého nás zaradili do skupín 1 až 4. Ja som sa dostal do „dvojky“ spoločne s väčšinou mojich spolužiakov a bola to jednoznačne najlepšia skupina. Kým tí o niečo lepší lyžiari v „jednotke“ prevažne len postávali na kopci, kde im ich inštruktor demonštroval a vysvetľoval správnu lyžiarsku techniku, naša skupina pod vedením prof. Korčáka (bol zároveň aj našim telocvikárom) mala omnoho viac voľnosti a stihli sme teda za jeden deň oveľa viac zjazdov, vďaka čomu sa väčšina z nás (vrátane mňa) naučila celkom slušne lyžovať.

Po prvom ročníku nám prideliť novú kmeňovú triedu, a tak sme sa konečne presťahovali z „F – ka“ do hlavnej časti budovy, kde sme už ostali až do konca štúdia. Nasledujúce roky prebiehali pomerne štandardne - rôzne predmety (viac či menej obľúbené), rôzni profesori, rôzne vyučovacie metódy. Zvlášť si pamätám na nášho „matikára“ – prof. Horvátha. Vďaka jeho svojskému humoru mám dodnes na hodiny matematiky veľa veselých spomienok. V treťom ročníku som spolu s dvoma ďalšími spolužiakmi zažil čosi výnimočné. Na jednej z hodín anglického jazyka sa ma prof. Gožová spýtala, či by som sa nechcel zapojiť do regionálnej súťaže. Bolo potrebné vytvoriť projekt, ktorý by v anglickom jazyku predstavil krásy nášho regiónu podľa možnosti čo najpútavejším spôsobom. Súhlasil som. Vytvorili sme teda trojčlenný tím (podľa pravidiel súťaže) a rozhodli sme sa túto tému spracovať na spôsob paródie na film Indiana Jones, v ktorom hlavný hrdina hľadá ukrytý poklad regiónu, pričom putuje po rôznych miestach nášho kraja na základe nájdených indícií, a tým zároveň spoznáva naše kultúrne dedičstvo. Posledná indícia ho zavedie na Viniansky hrad, kde si pri pohľade na okolitú krajinu uvedomí, že toto je poklad, ktorý hľadal. Táto myšlienka sa porotcom súťaže veľmi páčila, a tak sa nám podarilo vyhrať prvú cenu, ktorou bol takmer týždňový poznávací zájazd do Londýna (navyše aj so slušným vreckovým). Tento výlet je pre mňa skutočne nezabudnuteľným zážitkom, čiastočne aj vďaka teroristickým bombovým útokom, ktoré v tom čase zasiahli londýnske metro.

Postupne sme sa ako trieda spoločne prebojovali až do maturitného ročníka a keďže na maturitnom večierku (známy skôr ako „stužková“) nikomu počas „času stužky“ svieca nezhasla, podľa povery sme všetci aj úspešne zmaturovali. Opäť sa teda potvrdilo známe maturitné heslo – kto nepreskočí, toho prehodia. Po maturite sme sa všetci rozlúčili a rozišli každý vlastnou cestou s nádejou, že ostaneme v kontakte a z času načas zorganizujeme nejakú tú „triednu stretávku“.

Moje gymnaziálne časy ma obohatili o mnohé pekné a veselé chvíle, na ktoré dodnes rád spomínam. Aj vďaka

gymnázium som získal určitý základ a vzťah k štúdiu, z ktorého som neskôr čerpal počas štúdia na vysokej škole. Preto by som sa na tomto mieste rád poďakoval všetkým profesorom za ich rady, povzbudenie i motiváciu, a keby som opäť stál pred rozhodnutím, ktoré gymnázium si pre svoje štúdium vybrať, volil by som určite rovnako ako pred desiatimi rokmi.

MUDr. Miloš Šimurda

Miloš Šimurda v roku 2012 ukončil štúdium na Lekárskej fakulte Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach. V súčasnosti pracuje vo Východoslovenskom ústave srdcových a cievnych chorôb.

Rozhovor s Lukášom Manom

To, že študenti GLŠ sú mimoriadne nadaní a šikovní, pravidelne dokazujú svojimi úspechmi v olympiádach či rôznych súťažiach. Ako to ale vyzerá s tými, ktorí už vyrástli z lavíc strednej školy a vrhli sa do dravého prúdu života? S hrdosťou môžeme povedať, že mnohí z nich aj naďalej robia našej škole dobré meno. Do tejto kategórie nepochybne patrí aj Lukáš Mano, študent masmédií a najnovšie aj čerstvý autor novej knihy. Ako by to vyzeralo, keby sme ho počas jeho návštevy našej školy nevypovedali? Prečítajte si, aké je to byť vysokoškolákom, vydať knihu, kde hľadať inšpiráciu.

1. Aký je to pocit byť opäť na strednej škole?

Je to celkom dobrý pocit. Bol som veľmi prekvapený, že na besedu prišlo tak veľa ľudí, aj keď ich asi slovenčinárky „nahnali“, ale pocit je to naozaj dobrý. Keď som vošiel do budovy, nechceli odo mňa študentský preukaz, ale musel som sa zapísať na vrátnici. To bola nová skúsenosť, to som ešte nezažil.

2. Kedy si sa rozhodol, že chceš študovať žurnalistiku? Čo najviac ovplyvnilo tvoje rozhodovanie?

Rozhodol som sa vo štvrtom ročníku gymnázia a moje rozhodovanie asi neovplyvnilo nič. Mal som takú túžbu, vedel som písať, vedel som, čo asi chcem robiť. To aj robím.

3. Už si v druhom ročníku na VŠ. Aké skúsenosti si zatiaľ získal?

Získal som nových priateľov a zo skúseností..., neviem. Vyskúšal som si, aké je to na vysokej škole, zistil som, že sú tam pekné auly, v ktorých sa dobre počúva. Inak nič nové, takmer ako na strednej.

4. Čo by si odporučil prípadným záujemcom o štúdium?

No, určite nech sa učia.

5. Ako si stíhal písať poviedky popri štúdiu?

Ako som spomínal na besede, počas gymnaziálneho štúdia som mal voľného času viac, odkedy som prišiel na vysokú školu, je toho času veľmi málo. Ale stihnúť sa to dá, keď človek chce.

6. U koho skrsol nápad spojiť tvoje poviedky do knihy? Bolo to spontánne alebo si stretol niekoho, kto ťa nasmeroval?

To bola taká zhoda náhod. Pri jednom článku, ktorý som tvoril, som narazil na jedného spisovateľa. Mal vlastnú internetovú stránku, kde mal ponuku pre tých, čo píšu, čo chcú vydať svoju knihu. Ozval som sa mu, povedal mi: „No, pán Mano, pošlite mi svoje poviedky a ja vám buď poviem, že tak toto nie, alebo vám poviem niečo iné.“ Tak som mu to poslal. Nasledujúci deň mi volal, kedy sa môžeme stretnúť. Dohodli sme si stretnutie a potom to už išlo samo.

7. Kde si čerpal, prípadne stále čerpáš inšpiráciu? Čo alebo kto je tvojou múzou?

Neviem, múzou nie je asi nikto. Je to taká imaginárna postava. Povedal by som, že sem-tam ma stretne, sem-tam ma kopne. Stáva sa aj, že je taký rok, kedy ma obchádza. No väčšinou čerpám inšpiráciu z prostredia, v ktorom žijem. Čo ma zaujme, to napíšem.

8. Ako vyzeral samotný proces vydávania knihy? A čo ten pocit, keď už je na svete, svieti na nej tvoje meno?

Ako vravím, síce ešte nemám deti, ale je to pocit, ako by sa mi jedno dieťa narodilo. Je to paráda, veľmi dobrý pocit.

Z. Točená, VIII.J

Imatrikulácia 2012

Svetový uchaľak

Dňa 14.11.2012 sa v športovej hale konala Imatrikulácia prvákov a piatakov 2012 pod názvom Svetový uchaľak .

V oficiálnej časti sme uvítali prvákov. Každá trieda reprezentovala jeden svetadiel, ktorý sa pokúsila charakterizovať typickým tancom. Potom tradične nasledovali rôzne súťaže. Po programe museli naši nováčikovia zložiť sľub. Verní akejsi pomýlenej tradícii aj tento rok starší žiaci vypískali mladších. Po strápnení našich nových študentov sme sa konečne dočkali očakávanej diskotéky, počas ktorej sme sa všetci dostatočne vytancovali a vybláznili. Tombola priniesla na chvíľu napätie, každý sedel a čakal, kedy vyslovia jeho tombolové číslo. Niektorí z nás boli sklamaní, ale tým, ktorí vyhrali, gratulujeme. Po ukončení tomboly diskotéka pokračovala ďalej do večerných hodín.

Na záver by sme chceli poďakovať organizátorom za nezabudnuteľný uchaľak, na ktorý budeme ešte dlho spomínať.

Halloween 2012

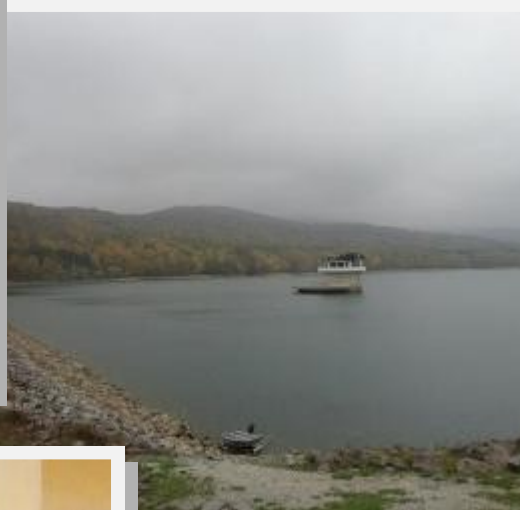

Starina

Dňa 25.10. 2012 sme sa zúčastnili (žiaci VI. ročníka OGY a II. ročníka GY) exkurzie na vodnej nádrži Starina a úpravni vody Stakčín. Exkurzia pozostávala z dvoch častí. Najprv sme navštívili úpravňu vody v Stakčíne, ktorá je v súčasnosti najväčšou na Slovensku. V úvode nám premietli krátku prezentáciu o kompletnej úprave vody. Dozvedeli sme sa mnoho zaujímavých vecí, napríklad aj to, že kvalita vody je testovaná na pstruhoch a mušliach, ktoré pri nepriaznivých podmienkach vedú zareagovať. Ak kvalita vody klesne, pstruh už nevládze vo vytvorenom protiprúde plávať a naráža do mriežok, ktoré sú v akváriu. Podľa počtu úderov počítač vyhodnocuje jej čistotu. Mušle sa zasa v znečistenej vode zatvárajú. Po prednáške sme si prezreli celý areál úpravne vody. Voda odtiaľ sa dodáva do okresov Snina, Humenné, Michalovce, Vranov nad Topľou, Trebišov, Prešov a Košice.

V druhej časti exkurzie nás previedli po vodnej nádrži Starina. Kvôli jej výstavbe bolo v 80. rokoch minulého storočia vystáňovaných šesť dedín v okolí (Dara, Ostrožnica, Ruské, Smolník, Starina, Veľká Poľana a Zvala), no z toho len dedina Starina je priamo zaplavená a po nej vodnú nádrž aj pomenovali. Starina je najväčšia vodná nádrž surovej vody, ktorú dodávajú na úpravu ako pitnú vodu takmer pre celé východné Slovensko. Počas našej exkurzie nás sprevádzal humorom sršiaci pracovník. Previedol nás aj tunelom pod vodou do strážnej veže bez toho, aby sme boli mokří. Odtiaľ sme mali možnosť vidieť krásu okolitej prírody. Cestou späť sme museli zdolať viac než 1000 schodov v takmer úplnej tme. Po príchode k autobusu sme boli všetci vyčerpaní a unavení, ale plní jedinečných dojmov.

M. Fedorková, V. Selecká, VI.J

The Human Body Exhibition

V októbri 2012 sme navštívili kontroverznú výstavu ľudského tela THE HUMAN BODY EXHIBITION. Cesta autobusom do Bratislavy trvala niekoľko hodín. Síce nám ubehla pomerne rýchlo, no i napriek tomu sme všetci boli veľmi netrpezliví a nevedeli sme sa dočkať, kedy už dorazíme na miesto.

Výstava nás previedla kompletnou anatóniou ľudského tela, jej jednotlivými telesnými sústavami a ich funkciami. Jej cieľom bolo osloviť širokú verejnosť, čo sa usporiadateľom podarilo skutočne zaujímavým spôsobom. Nechceli osloviť iba tých, ktorí sa chcú v budúcnosti pohybovať v oblasti medicíny, ale chceli odpovedať na otázky aj obyčajným ľudom, či uspokojiť túžby neutíchajúcej zvedavosti mládeže.

Výstava nás prinútila zamyslieť sa nad správnu životosprávu, keďže obsahovala exponáty orgánov postihnutých rôznymi chorobami. Ak napríklad uvidíte skutočné zničené pľúca aktívneho fajčiara, zaiste sa vo vás niečo pohne a musíte sa zamyslieť, či chcete i naďalej svoje telo ničiť.

Keďže sme boli v hojnom počte, rozdelili nás do dvoch skupín a každej priradili medika. Vďaka tomu mala pre nás táto výstava nielen vizuálnu, ale aj poznávaciu perspektívu. Sprievodcovia sa nám maximálne venovali a odpovedali na všetky naše zvedavé otázky. A aby potešili naše zvedavé „ja“, k svojmu výkladu vždy pridali i zopár zaujímavostí. Veď ako inak by sme sa dozvedeli, že náš mozog pláva, že najmenšou kostičkou je strmienok (nachádzajúci sa v uchu), alebo že najviac svalov máme v ruke? Dôkazom toho, že výklad bol naozaj zaujímavý, boli ďalší návštevníci výstavy, ktorí sa k nám „nenápadne“ pripojili a sprevádzali nás až do jej konca.

Táto výstava na nás urobila obrovský dojem. Spojila naše predstavy o jednotlivých častiach ľudského tela s realitou a ponúkla nám ucelenejší obraz skutočnosti. Celý čas sme mali problém uveriť, že dané exponáty sú skutočné, upravené plastináciou (aby nepodľahli rozkladu). Je to však dôkaz toho, že dnešnej vede sa už medze nekladú a hranica ľudského chápania a predstavivosti sa opäť posunula o niečo ďalej.

S. Orosová, VII.J

Uchaľak na osemročnom gymnáziu

Dňa 14.11.2012 sa na našej škole uskutočnilo už tradičné prijímanie prvákov do kolektívu starších spolužiakov. Akcia sa, ako je zvykom, nazýva „uchaľak“ kvôli odovzdávaniu uší prvákom. Malí prváci na osemročnom gymnáziu sa mali na čo tešiť, čakali ich darčeky, imatrikulačná prisaha, súťaže, tanečné vystúpenie umeleckej školy Talent-um, diskotéka a, samozrejme, obľúbená tombola, v ktorej výhra sa ušla každému účastníkovi.

Počas popoludnia vládla v školskej jedálni príjemná atmosféra a my sa už všetci tešíme na prvákov, ktorí medzi nás zavítajú o rok.

Slovenská literatúra a Matica slovenská

Dňa 15. novembra 2012 sa študenti VII. ročníka osemročného gymnázia a III. ročníka štvorročného gymnázia zúčastnili na besede s PaedDr. Miroslavom Bielikom, riaditeľom Literárneho ústavu Matice slovenskej v Martine.

Témou besedy bol vzťah slovenskej literatúry a Matice slovenskej s dôrazom na súčasnosť. PaedDr. Bielik pútavo rozprával o činnosti Matice slovenskej i o jej spolupráci so zahraničím (Srbsko, Rumunsko, Ukrajina). Vo svojom vystúpení sa tiež venoval publikačnej činnosti Literárneho ústavu Matice slovenskej - od detskej literatúry až po náučnú literatúru pre dospelých. Pripomenul význam čítania kníh v dnešnej pretechnizovanej dobe.

Za sprostredkovanie tejto návštevy patrí poďakovanie riaditeľke Domu MS v Michalovciach JUDr. M.Kušnírovej.

Európsky diár

<http://ec.europa.eu/consumers/europadiary/>

Projekt Comenius - návšteva v Turecku

Súčasťou programu Comenius sú aj mobility - partnerské návštevy. V rámci nášho projektu „Good health is above wealth“ uskutočňujeme dve návštevy, a to do Turecka a do Poľska.

V dňoch 5. - 11. novembra 2012 sme zavítali do ázijskej časti Turecka, do mesta Zara, patriaceho do regiónu Sivas. Po dlhej ceste z letiska vo Viedni a prestupe v Istanbule sme dorazili do mesta Kayseri, kde nás už čakali učitelia z partnerskej školy, ktorí nás zaviezli do mesta Zara. Naši žiaci M. Štefančík, Z. Harbul'áková a B. Janusová boli ubytovaní v rodinách svojich rovesníkov. Získali nezabudnuteľné skúsenosti o živote v tamojšej, pre nás neznámej oblasti. Spolu s riaditeľkou školy Mgr. A. Osifovou a učiteľmi (RNDr. L. Bertičovou a Mgr. I. Biačkovou) obdivovali pôvaby kopcov nad mestom, oboznámili sa s históriou Turecka, školským systémom, navštívili novopostavenú školu, zrekonštruovanú nemocnicu, stretli sa so zástupcami mesta, pochutili si na tureckých jedlách, neobišli ani miestne obchody, známe svojimi sladkými špecialitami. Keďže cieľom projektu je ochrana zdravia a propagácia zdravého životného štýlu, vybrali sme sa i do oddychového parku v meste Sivas. Ide o rozsiahly, novopostavený komplex oddychových zón vhodný pre všetkých, bez rozdielu veku.

Na záver nášho pobytu pripravili pre nás partneri rozlúčkový večer s národnými tancami, jedlami, príjemnou atmosférou. Týmto pobytom sme získali nielen cenné skúsenosti, ale aj nových priateľov v ďalekom svete.

Mgr. Ivana Biačková

Dávid Králik: Príbeh jedného „loosera“

Už na základke ma triedna zhodnotila ako debila, ktorý je predurčený na kariéru murára, a to sa so mnou tiahlo až do deviatky. Bol som... Ako to vraví moja dcéra? „Looser?“... Lenže, prešlo pár rokov a je zo mňa celkom iný človek. Ľudia si ma vážia, volajú ma na konferencie, píšem do rôznych odborných i laických časopisov, robím speakera, prednášam, hodnotím projekty, s priateľmi zakladám vlastnú školu, rozbieham s jedným bláznom iniciatívu iní-alternatíva k rutine (www.ini.sk) a dokonca mi čochvíľu vyjde rozprávková knižka. Predstavte si tú absurditu. Triedny hlupák a „outsider“ sa stane uznávaným, váženým a úspešným človekom. Svet je celý naruby!

„Ako je to možné?“ spýtal by sa jeden. Nuž, stalo sa to celkom náhodou a neplánovane. Vo svojom voľnom čase som organizoval rozličné športové a kultúrne podujatia, realizoval som s dečkami všakovaké akcie a výlety, hľadal cesty, ako decká zaujať netradičnými prejavmi počas vyučovania i mimo neho. Všetky tie vyššie spomínané aktivity rozvíjali moje **komunikačné a prezentačné schopnosti**, tiež ma nútili **efektívne pracovať s ľuďmi a organizovať ich prácu**, aby sme všetko stihli (čo sa nám prirodzene nie vždy podarilo :), oprášil som svoju detskú fantáziu a prezliekol ju do odevu s názvom **kreativita**, no a napokon to hlavné, naučil som sa **motivovať seba i druhých**, aby sme ako **tím**, v konečnom dôsledku podali nadľudské výkony. A dnes som tým, kým som.

Prečo vám toto všetko rozprávam(píšem)? Lebo práve tie zručnosti, ktoré som ja získal v bežnom živote, máte vy možnosť nadobudnúť v rámci národného projektu KomPrax – Kompetencie pre prax (www.komprax.sk). Pravdepodobne tajne dúfam, že vás môj príbeh bude inšpirovať...Držím vám všetkým palce... (Sem si dopíšte svoj vlastný príbeh)...

adios

Mgr. Dávid Králik

Autor v minulosti viedol kampaň „Uznanie“ v rámci národného projektu KomPrax – kompetencie pre prax, momentálne pracuje na vytvorení siete kvalitnejších stredných škôl.

A práve Iuventa je miesto, kde ťa podporia!

„Podporujeme mladých ľudí, aby poznali, vedeli a mohli využívať príležitosti pre kvalitnejší život.“

Misia IUVENTY

IUVENTA – Slovenský inštitút mládeže je štátna inštitúcia priamo riadená Ministerstvom školstva, vedy, výskumu a športu SR. Svojmu modernému smerovaniu vďačí v mnohom Európskej únii. Venuje sa predovšetkým práci s mládežou mimo školského a rodinného prostredia a snaží sa o výchovu aktívnej mládeže, ktorá bude raz schopná uplatniť sa v budúcom živote. Svojimi programami dáva množstvo rôznych príležitostí pre mládež talentovanú, cestovania chtivú alebo štúdiu žiaducu. Jednoducho povedané: IUVENTA sa zaujíma o to, čo mladí ľudia potrebujú a následne pracuje na tom, aby vedeli o možnostiach ako to dosiahnuť. Cieľovou skupinou IUVENTY sú mladí ľudia vo veku od 13 do 30 rokov.

IUVENTA je jedinou štátnou inštitúciou v našej krajine, ktorá sa venuje práci s mládežou. Samozrejme spolupracuje s centrami voľného času a mimovládnyimi organizáciami a oslovuje v niektorých programoch a projektoch priamo aj školy. Do povedomia študentov sme by chceli dostať tri hlavné projekty, ktoré zastrešujeme a do ktorých sa môžu zapojiť aj vaši študenti.

Aktuálny projekt IUVENTY – KomPrax (Kompetencie pre prax) sa snaží zlepšiť kompetencie mladých ľudí, ktoré nenadobudnú počas školskej dochádzky. Mladí ľudia priamo tvoria a organizujú malé projekty, v ktorých si precvičia svoje schopnosti, mnoho sa naučia a robia niečo prospešné pre svoje okolie. Tým sa môžu výrazne posunúť ďalej aj pri hľadaní si zamestnania a vôbec pri uplatnení sa na trhu práce. Všetky bližšie informácie nájdete na www.komprax.sk alebo na interaktívnej FB stránke: <http://www.facebook.com/komprax>.

Asi „najeurópskejším“ zo všetkých programov či akcií je práve Mládež v akcii. Bol zriadený Európskou komisiou, Európskym parlamentom a členskými štátmi Európskej únie a je určený mládeži od 13 – 30 rokov, predovšetkým však mladým ľuďom vo veku od 15 do 28 rokov a zameriava sa na podporu aktívneho občianstva mladých ľudí, povzbudenie tolerancie medzi mladými ľuďmi, podporenie vzájomného porozumenia mladých ľudí atď. Na stránke www.mladezvakcii.sk si nájdete všetky informácie o tomto projekte a v prípade záujmu Vám veľmi radi poradíme aj na FB stránke <http://www.facebook.com/mladezvakcii>.

Posledný projekt, ktorý spomenieme v tomto úvodnom článku o našej inštitúcii je Eurodesk - európska informačná sieť, ktorá poskytuje nielen informácie, ale aj rady pre mladých ľudí a tých, ktorí sa mladým venujú. Eurodesk poskytuje informácie o možnostiach získania finančných prostriedkov na vzdelávacie, voľnočasové aktivity či stáže. Informuje o aktuálnych výzvach, súťažiach, návodoch ako sa k týmto aktivitám dostanete. A ako sa dostanete k Eurodesku? Všetky informácie sú poskytované bezplatne, na základe telefonickkej, písomnej alebo elektronickej žiadosti. Niektoré z informácií môžete nájsť priamo na www.eurodesk.sk alebo na www.eurodesk.eu.

IUVENTA – Slovenský inštitút mládeže skrýva v sebe obrovský potenciál. Potenciál organizácie, ktorá je tu predovšetkým pre mladých ľudí a tých, ktorí s nimi pracujú. V maximálnej možnej miere pracuje na tom, aby mládež poznala svoje možnosti a efektívne ich vedela využiť. Zastrešuje projekty, programy, pomáha mladým cestovať za poznaním, získavať zručnosti potrebné pre prax a teda aj ich neskoré uplatnenie na trhu práce a nevynecháva ani skupinu talentovaných ľudí.

Zdravie nadovšetko

Comenius- Health is above wealth.

Kde bolo, tam bolo, bola jedna škola. Do školy chodili rozprávkové bytosti- škriatkovia. V našej tajnej reči im hovoríme žiaci. Žiakov učili čarodejníci- tu by ste ich mohli hľadať pod názvom učiteľia. A tak spolu čarovali, hľadali, ako vylepšiť milované gymnázium. Dali hlávky dohromady a vznikol nápad, ktorý by sa hádam nepáčil iba bytostiam zo Zlého lesa. Pripravili sme si deň s názvom Zdravie nadovšetko.

Priestory školy sme rozdelili do niekoľkých špeciálnych sekcií. Najprv škriatkovia čarovali so surovinami a vytvárali samé delikatesy. Každý mal svoje tajné kúzlo. Jeden majstroval s maslom a bryndzou, ďalší zasa s rybami a cibuľou. Ulahodili sme určite každému.

Potom sme zavítali k víle, ktorá nás učila skákať na trampolínach. Tu neboli žiadne čary, samá drina. „Teplákovky“ spotené, svaly vyťažené a fľaše s vodou prázdne...

Kto chcel, mohol sa učiť kúzla ľudového tanca. Tanečná víla trocha zvädzala bokmi a vodník nás zasa očaril kúska- mi mužného čapášovania. Po hodinke s nimi by vás ani Patrick Swayze nenechal sedieť v kúte na nijakej zábave.

Na štvrtej zastávke sme bojovali proti zlým silám. Taebo nám prišla ukázať divožienka z ďalekej krajiny. Ak sa pýtate, čo to vlastne je, tak si predstavte aerobik a bojové umenia dohromady. Samé kopy, údery a kombinácie jednotlivých techník. Nič pre krehké telíčka...

Kto sa rád hýbe, tancuje, skáče, otáča a piští, zábavu by našiel na piatej zastávke. V našej učebni športu a pohybu, zvanej telocvičňa, by ste našli asi najväčšie zastúpenie študentov spolu s Elfom, ktorý nás zasväcoval do tajov mágie zumbby.

Ak by ste išli po stopách ako Janko a Marienka po omrvinkách a sledovali triedy s číslom 300, mali by ste pocit, že ste sa na chvíľku ocitli vo Francúzsku. Lietali tam strieborné gule... Žiaci tu hrali petang, ktorý u nás začína byť veľmi obľúbený. Ďalej sme sa mali možnosť zúčastniť prednášok—či už s obrom, ktorý rozprával chlapcom o posilňovaní, alebo s morskými pannami o tom, čo je zdravé a čo zasa nie. Ani sme sa nenazdali a už bol koniec dňa. Študenti ešte stihli na pamiatku zasadiť stromčeky. Všetci odchádzali domov vyskákani, vytancovaní, poprípade odreagovaní a pripravení na ďalšie dni riadneho školského vyučovania.

Zazvonil zvonec a z ničoho nebolo koniec. Uvidíme, čo si naša čarovná škola pre nás pripraví nabudúce.

M. Svrčková, VII. J

Jedáleň vyššej gastronómie

Pomaličky, vychádzkovým krokom vojdem do školy a pôjdem si obuť moje exkluzívne prezuvky, z ktorých jedna je v polorozbitom (optimisticky napísané v polocelom) stave. V žalúdku mi trávi chliebík s masielkom a loveckou salámkou, ktorý mi síce padol na raňajky dobre, ale sledujem už aj Veronikinu desiatku... avšak na moje nešťastie, práve dnes si zobrala iba marmeládové buchty... Jediné, čo ma môže zachrániť, je naša milovaná jedáleň. Ak by ste náhodou nevedeli, vyhlásiť sa v našom gymnáziu z obedov je priam nemožné, pretože, keď ten tvaroh raz objednali, tak tých 15 gramov, ktoré minú na vašich 30 gramov rezancov s tvarohom, im jednoducho urobí stratu. A tak ,prosím, otvorte niekto kurz diagnostikovania choroby tri dni predtým, než vypukne.

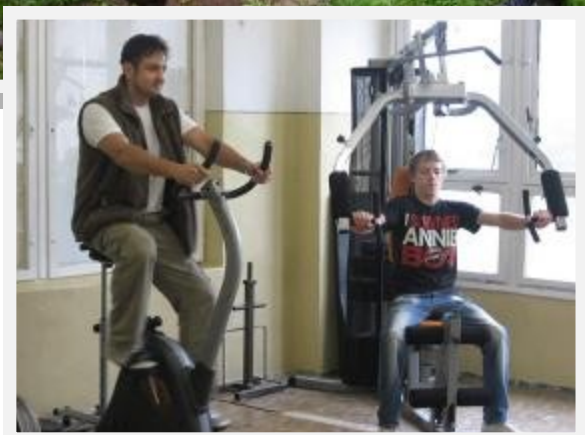
Úplne rozbité (ako cigánske hračky) sa postavíme pred limetkovozelenú nástenku, na ktorej pani vedúca určite dlho „makala,“ a čítame, na akú „pochúťku“ sa dnes môžeme tešiť. „Fiha,“ vyjde zo mňa. Dnes sa najem, dnes to bude niečo talianske, dokonca pasta. Hovorím ja, posledná naivka s alibistickým myslením, ktorá si myslí, že v našej jedálni naozaj pripravili niečo, z čoho by som sa najedla - „pasta sciutta“.

Celý deň s radosťou všetkým rozprávam, aký výnimočný obed nám pripravili. Je 12.08 a ja odpočítavam sekundy predtým, než sa rozbehnem z tretieho poschodia a pocítim tú božskú chuť.

Sme prví, áno, ten pocit blaženosti... A vtedy to príde. Pocit eufórie a totálneho entuziazmu odrazu zmizne... Neverím vlastným očiam... Z pasty.... Zo sciutty... Sú špagety...

Mám hlavu v smútku, no s poslednými zvyškami úsmevu, ktoré mi ostali, zoberiem tanier a sledujem, ako sa mi moje predstavy rozplývajú. Syrové omáčky sa zmenili na červenú zmes, ak sa to zmesou samozrejme dá nazvať... Nádej umiera posledná, a tak sa rýchlo rozbehnem k mise s polievkou... no tá vyzerá tak hrozne, že sa zľakol dokonca aj môj hlad a odišiel...

Tak vážení, ak by ste náhodou chceli ochutnať karbonátok, ktorý sa javí ako dvojcentimetrový kúsoček mäsa, alebo ázijskú panvicu, ktorá obsahuje tri kúsky kuracieho a lyžica ryže, alebo dokonca pastu sciuttu, navštívte našu jedáleň vyššej gastronómie.

M. Svrčková , VII.J

Vieš sa správať?

Vyberte možnosť, ktorá je podľa vás správna

1. Si v reštaurácii s priateľmi a zazvoní ti mobil. Mal by si...

- a) odpovedať pred nimi?
- b) vypnúť si telefón ?

2. Dostaneš darček na narodeniny. Potrebuješ sa poďakovať. Mal by si...

- a) napísať sms-správu ?
- b) napísať e-mail?

3. Si na večeri. Tvoje jedlo práve doniesli, ale ostatným ešte nie. Mal by si...

- a) začať jesť?
- b) počkať na ostatných, kým aj im donesú jedlo?

4. Dostal si pozvanie na večeru. Zobral by si...

- a) fľašu vína?
- b) niečo pre potešenie – kyticu kvetov alebo čokoládu?

5. Dostal si pozvánku na večeru, na ktorú sa ti vážne nechce ísť. Mal by si...

- a) ignorovať pozvánku?
- b) vymyslieť si výhovorku?

6. Priateľ/ka sa ťa opýta, či sa ti páčia jeho/jej nové šaty. Ty si myslíš, že sú otrasné. Mal by si...

- a) povedať pravdu?
- b) povedať, že vyzerajú dobre?

7. Si doma, pozeráš svoju obľúbenú TV reláciu a vtom príde tvoj/a kamarát/ka. Mal by si...

- a) pozvať priateľa/ku, aby ste pozerali spolu?
- b) vypnúť televízor?

8. Si v autobuse a počúvaš mp3 prehrávač. Niektó ťa požiada, aby si to stíšil. Mal by si...

- a) ignorovať to a počúvať ďalej?
- b) ospravedlniť sa a stíšiť to?

Správne odpovede:

Samozrejme je potrebné povedať, ako sa vhodne správať vo všetkých situáciách. Zdvornilejšie sú pravdepodobne odpovede **b** a nezdvorilejšie **a**.

1. Mladí ľudia si myslia, že je OK nechať ich mobil zapnutý. Starší ľudia to považujú za drzé.

2. Poďakovať sa emailom je v poriadku.

3. Veľmi neslušná je odpoveď **a**.

4. Oboje je dobré.

5. Pre väčšinu ľudí je pravdepodobne správna odpoveď **b**.

6. Zavisí to od toho, ako dobre poznáte svojho priateľa.

7. Niektorí ľudia neváhajú nechať zapnutý televízor, pre iných je to neskutočne drzé.

8. Správna je odpoveď **b**.

STOJ

Všade sa o tom píše, všade sa hovorí,
Sú už takmer všade tie hnusné potvory.
No ty si ich nevidel, teba sa to netýka,
Vieš sa predsa správať, ako káže etika.

Lenže raz príde ten deň, keď budeš váhať,
Ponúknuté drogy ťa isto budú lákať.
Veď skúsiť treba všetko, dám si iba raz,
Tieto veci bude hovoriť tvoj vnútorný hlas.

Stačí jedno zaváhanie, jedna slabšia chvíľa,
Drogy to využijú a zrazu nemáš výhľad.
To, čo si urobil, bola veľmi veľká hrubka,
Drogy ťa vysajú, ostane len šupka

Nie je už návratu, žiadna spätná cesta,
Ak raz s drogou začneš, tak už sa nedá prestať.
Budeš pod jej vplyvom, staneš sa otrokom,
Staneš sa zabudnutým, navždy suchým potokom.

Niekedy svet býval oveľa viac farebný,
Teraz je všetko šedé a ty nie si potrebný.
Tak povedz, bolo ti to treba ? Stáli ti tie drogy za to ?
Odpoveď je zbytočná , vôkol teba samé bahno, blato.

Je mi ľúto, kamarát, že si takto dopadol,
Na jednosmerný rýchlik si totiž nasadol.
Môžeš sa iba pýtať, čo by bolo - Ak ?
Áno, máš pravdu, priateľ, bolo by to naopak.

Život by bol veselý, mal by si radosť z ľudí,
Ty však nemáš radosť z ničoho, lebo svinstvo v tebe
prúdi.

Smutné na tom je, že takto končia haldy,
Umučené z predstavy oveľa krajšej pravdy.

Spomínaš si ešte na deň, keď sa to začalo ?
Na deň, keď sa tvoje odhodlanie zmáčalo ?
Možno áno, možno nie, je to už aj tak jedno,
Droga a ty ste už v týchto chvíľach vedno.

Preto vravím - stoj, aj ty raz možno budeš na vážkach,
Spomeň si na moje slová a máš po všetkých prekáž-
kach.

Nedovoľ drogám ,aby nad tebou vyhrali boj,
Maj pevné odhodlanie, pred drogami stoj.

Dúha

Počul som veľakrát,
Ľudí nariekať
a nad životom lámať ruky.

Videl som ľudí brat'
To, čo by nemali mať,
hoci mi rozumeli, boli hluchí.

Preto so životom stále spokojný som,
ďakujem za pekné chvíle,
ďalej bežím svoj divoký maratón,
hoci prebehol som už míle.

Hoci práve nemám svoj deň,
nepadám ihneď na zem,
predsa každá búrka sa raz končí.

Pokorný človek byť chcem,
a to je jediné len
miesto, kde ma „bota“ stále tlačí.

Úsmev mi na perách trvá,
hoci nie si prvá
vďaka tebe som už viac nespadol.

Cesta životom vždy je strmá,
tak ako klasy zrna,
stúpaj som neprestajne iba nadol.

Krajší svet je s dúhou,
a nie so žiadnou druhou,
predsa dúha nie je nikdy málo.

V ruke s farebnou stuhou,
Môžem hrdo priznať,
Že priateľiť sa s tebou zato stálo.

P. Záhorský, II.A

Letná láska

Tie jeho vlasy, temné ako Londýn v devätnástom storočí, do ktorých vášnivo zabárala prsty. Tie jeho žiarivo biele zúbky, ktorými jej nežne obhrýzal šiju. Tie jeho výrazné hnedé kukadlá smutné ako oči opusteného šteniatka a zároveň vyžarujúce energiu ako rozhovor s Evou Mázikovou.

Tie jeho drzé ruky, ktoré sa jej intenzívne a neodbytné snažili dostať do plaviek.

Tá jeho rozkošná trojuholníková briadka.

A to jeho biele znamienko na pravom ramene, ktoré mala ona na ľavom lýtku. Presne identické.

To všetko Natálii prenikalo do snov, vkráčalo do predstáv, nútilo ju upadnúť do víru príjemných spomienok aj počas všedného dňa. A ona sa snažila presunúť myšlienky na iný objekt, ale niekedy to proste nešlo, a tak bola svojou vlastnou vnútornou silou nútená spomínať na ten deň. Na ten magický piatok, ktorý by sa z jej pamäte nevymazal, ani keby prekonala amnéziu.

V to ráno sa so svojou dobrou priateľkou Tamarou vybrali na malý výlet na bicykli. Cestou sa na nich usmievalo slniečko. Júlové teplo ich hrialo a poháňalo vpred k osviežujúcim morským vlnám. Polia a lúky sa míňali okolo nich a každá maličkosť v podobe spevu vtákov a krásy tancujúcich motýľov im spríjemňovali cestu. Jemný vánok im dopomáhal šliapať do pedálov a voľnosť, akú pritom zažívali, sa nedala prirovnáť k ničomu. Obloha bola ako papier, na ktorý anjeli maľovali najrôznejšie obrazce, a netrvalo dlho, kým začuli upokojujúci morský šum. Čajky boli ďalším znamením, že už sú blízko. Krajinou znel ich dievčenský smiech, keď badali lesnúcu sa morskú hladinu. Voda bola krištáľovo čistá, priehľadná a strhujúce útesy dodávali pocit, akoby sa po tých vodách len pred chvíľou plavili piráti a korzári. Namiesto drevených pirátskych bárkov však na vlnách plachtili luxusné jachty zbohatlíkov.

Stredisko bolo rušné a plné života, na napriek tomu malo tradičný mediteránsky nádych, ktorý pôsobil letne a sviežo.

Dorazili na rozľahlú kamienkovú pláž, ktorá sa zdala vhodnou kandidátkou na fotku do nejakej vyhlásenej cestovnej kancelárie. Modrá vlajka, ktorá sa hrdo vystierala vo výšinách, naznačovala, že idylka už nemôže byť lepšia.

Vybrali sa teda na prechádzku, aby objavili skryté zákutia a tajné krásy okolia. No domorodí mládenci si namiesto obdivovania krásy prírody pochvaľovali príťažlivosť ich dvoch. Každá jedna mužská hlava sa oto-

čila za ich ladnou chôdzou. Každý jeden piskot, každé jedno trúbenie mal na svedomí ich pôvab. A ony vždy len s chichotom odkráčali preč a všetky tie ponuky, pozvania a lichôtky odignorovali. Vlastne, skoro všetky...

Spočiatku skupinku siedmich junákov, ktorí im vyspevovali ódy o ich kráse, nebrali veľmi do úvahy, no nakoniec sa nechali prehovoriť. Najprv váhali, boli neisté a s partiou sa zoznamovali veľmi opatrne, no nakoniec opadla nedôvera a zoznamovanie sa zmenilo na nevinný flirt.

„Odkiaľ ste?“ spýtala sa Natália jedného z mužov.

„Zďaleka. Z veľkej diaľky,“ odpovedal pohotovo, pričom na ňu potmehúdsky zazeral a pozhmurával.

„A to sa vám z takej diaľky oplatilo prísť až sem?“ Tvárila sa nevinne ako prítulné mačiatko, cnostný anjelik. „No, dopočuli sme sa, že sú tu fakt pekné dievčatá.“ Ukázal biele tesáky, keď sa usmial.

„A už si tu nejaké fakt pekné dievčatá videl?“ Natália mu úsmev opätovala.

„Áno, teba.“ Naklonil sa k nej a hádzal flirtuchtivé pohľady.

„Michal, nechaj tie slečny! Ony sa sem prišli baviť s džentlmenmi a nie strácať čas s hlupákmi.“ Do debaty vstúpil ďalší muž. Vyžarovala z neho neuveriteľná charizma a šarm. „Takže, kráska, koľko máš rokov?“

Jeho hlas znežnel a jeho pohľad sa zabodával stále hlbšie do Natáliiných zelenosivých očí, akoby tým mohol preniknúť priamo do jej duše. „Mám iba šesť...“ Jeho bozk preťal jej slová, a tak nestihla dopovedať. Teda nie jeho, ale ich spoločný bozk.

Najprv chcela namietat, odtrhnúť sa od neho, no keď si uvedomila, s akou nehou a zároveň vášňou láskal svojím jazykom ten jej, slastne zatvorila oči a nechala sa tým unášať. A takto nejako vyzeralo ďalších šesť hodín. V objatiach, dotykoch, bozkoch, smiechu a vzájomnom spoznávaní sa.

„Asi nebudem prvý, kto ti to kedy povedal, ale aj tak ti to musím prezradiť.“ Zhlboka sa nadýchol a pokračoval. „Vyzeráš, ako ten najnádhernejší anjelik, ktorého kedy Boh stvoril.“

„Ach, ďakujem,“ zapýrila sa. „Ty jeden diabol.“ Dodala so smiechom.

3			8	7		1		
	2		5			8		9
	7	8	2				6	
		3	7	6				5
8		9				7		3
1				3	4	6		
	8				1	4	3	
4		5			7		9	
		6		9	2			1

úroveň: ★☆☆☆

		2			4	5		
	6				5		7	
4				7	8			3
2	7	1						
		8				2		
						7	1	9
5			8	3				2
	4		2				6	
		6	1			8		

úroveň: ★★☆☆

Tajničky

xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	autor: Pav@l Surovec	krhla	meno Anny	typo pobrežia	chem. zn. telúru	vojenská predajňa		v poriadku	obyvateľ Saska	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx
xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	pohľadnica (hov.)												
			2. časť tajničky						symetrála			plavidlá	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx
xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	plytká nádoba							usadenina					povaha (kniž.)	xxxxxx xxxxxx
		báda							džobný úpis						
xxxxxx xxxxxx	srna						Mozambik (kód)			solmizačná slabika				pila, nasávala	xxxxxx xxxxxx
	obidve						snívaj			poskytol zdr. pomoc					
želené puto						franský kupec					hrôza, strach				EČV Malacky
						nehovoril pravdu					ochranná známka				
robí buchot					zn. kilo- pondu			1. časť tajničky							
					skonzu- mujeme			EČV Žilina							
hnedý austrálsky pštos				oblízneť (expr.)							meno Olympie				
				hlboký žens. hlas							slovkp účty v Ázii				
xxxxxx xxxxxx	bahnítko- vitý vták						čin, úkon				papagáj				xxxxxx xxxxxx
							meno Ivana				rumunský futbalista				
xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	vzácná tropická živica						druh palmy						xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx
xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	temno						postava z Dietlovho TV seriálu				xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx
xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	patriaci Elovi					francúz. člen			xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx	xxxxxx xxxxxx

autor: Pav@l Surovec	vlastný (skr.)	okrem iného	neúspech (hov.)	tajnička		osobitne	štýl
včelí produkt					symetrála		
nealkohol. nápoj					slečna (skr.)		
					zverník		
	nástroj žena	ťažký kov					
		okovaná nádoba					
cirkulácia, obeh							
očividne (expr.)						chem. zn. astátu	popevok
predložka so 7. pádom			plúžil				
zn. obvodu			vojenská jedotka				

VTIPY

Keď príde v noci za tebou veľký chlap s bielou bradou v červenom kabáte a bude ťa pchať do vreca, tak sa neboj, možno len niekto písal Ježiškovi, že ťa chce pod stromček...

Janko sa na Vianoce pýta otca:

„Otecko, vieš, ktorý vlak má najväčšie meškanie? No predsa ten, ktorý si mi sľúbil minulé Vianoce“.

Poslanci v parlamente sa rozhodli, že počas Vianoc urobia v NR SR živý Betlehem. Narazili však na vážne problémy:

V celom parlamente nenašli ani jednu pannu, a ani troch mudrcov. Naopak, bol veľký prebytok volov a somárov.

Je to biele a letí to dohora. Čo je to?
Postihnutá snehová vločka.

Rozprávajú sa dvaja patológovia na Silvestra:
Ty, počúvaj, Jano, otvoríme toho Huberta?

Malé cigánča stretne na ulici chlapca z vedľajšieho domu a pýta sa ho:

Hádaj, čo dostanem tento rok na Vianoce!?

Čo?

Tvoj bicykel.

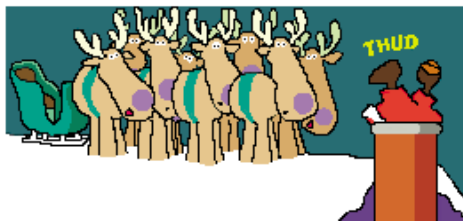
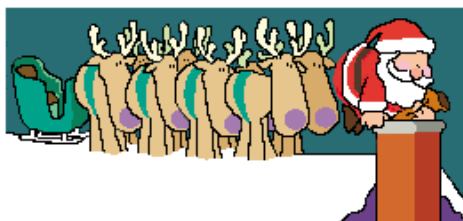
Štyri etapy života muža:

- Veríš na Mikuláša.
- Neveríš na Mikuláša.
- Robíš Mikuláša.
- Vyzeráš ako Mikuláš.

Policajt sa rozhodne, že si uloví vianočného kapra. Zobral náradie a začal sekať dieru do ľadu.

Odrazu príde za ním jeden pán a kričí:

- Okamžite prestaňte sekať do toho ľadu!
- Akým právom mi to zakazujete!?
- Právom správcu zimného štadióna!

<http://go.to/funpic>

Dátumy, ktoré by Vás mohli zaujímať:

24. 12. 2012 - 07. 01. 2013 Vianočné prázdniny (vyučovanie začína 08. 01. 2013)

25. 01. 2013 Pedagogická rada - polročná klasifikačná porada, pracovná porada

31. 01. 2013 Koniec 1. polroka šk.r. 2012/2013

01.02. 2013 Polročné prázdniny (vyučovanie začína 04. 02. 2013)

Február 2013 Študentský ples

18. 02. - 22. 02. 2013 Jarné prázdniny (vyučovanie začína 25. 02. 2013)

28. 03. - 02. 04. 2013 Veľkonočné prázdniny (vyučovanie začína 03. 04. 2013)

Kupón Zákaz skúšania

Predmet:.....Dátum:.....Podpis:.....

Pečiatka školy:.....

Zákaz skúšania

Pravidlá použitia kupónu Zákaz skúšania:

1. Žiak môže použiť iba jeden kupón počas jedného vydania Bonzáka.
2. Nový kupón získava platnosť každým vydaním nového čísla Bonzáka.
3. Ak je školský časopis vydaný koncom roka, kupón platí aj na začiatku nového školského roka.
4. Žiak má právo použiť kupón pred odpoveďou a neohlásenou písomkou. Na vopred ohlásené písomky kupón neplatí!

Profesor **je povinný s úsmevom** na tvári tento kupón prijať.

Redakčná rada

Redakcia, grafická úprava a spracovanie: Jimmy (ZzzZ...) & Stepan [AFK]

Koordinátorky: PaedDr. E. Čanová, PhDr. A. Pirčáková.